

Recensie: Matilda the musical****1/2

Cambridge Theatre Londen
zondag 8 oktober 2017

foto © Manuel Harlan

Recensie:

'Gimme more Emma Moore!', dat wilden we uitschreeuwen na een fantastische matineevoorstelling van Matilda the musical in Londen. De musical staat al bijna 6 jaar non stop geprogrammeerd in het Cambridge Theatre en weet nog steeds volle zalen te trekken. Niet meer dan terecht want de musical naar het boek van Roald Dahl, dat alweer dateert van 1988, heeft nog niets aan kracht verloren. Een zeer straf podium waarbij decorelementen uit het podium komen, denken we maar aan de lessenaars bijvoorbeeld, een sterke kindercast met Emma Moore die als Matilda de voorstelling weet te dragen, Halle Cassell die haar beste vriendin Lavender mag spelen, en tevens moeite heeft om bij de start van het tweede bedrijf niet te veel van het verhaal te verklappen, Archie Durrant als de snoeper Bruce die tevens op het einde zijn grappige dansmoves laat zien, en straffe wat uitvergroete volwassenrollen voor Tom Edden en Marianne Benedict als Mr. En Mrs. Wormwood die van kitsch houden, tekenen we onder andere op. Slechterik van dienst is David Shannon die een vrouwenrol mag spelen, die van Miss Trunchbull. Zij vindt dat kinderen 'maggots' zijn en straft ze op haar manier: in 'the chokey'. Gina Beck (Miss Honey) mag van haar kant de leerkracht spelen die het goed voor heeft met kinderen en aantoon dat je kinderen ook kan opvoeden door ze liefdevol, respectvol en met geduld te behandelen. Daarmee gaat ze lijnrecht in tegen Miss Trunchbull die dat wil bereiken via ijzeren discipline, harde straffen en door angst te zaaien.

Miss Honey geeft Matilda die voor staat op de rest van haar klas "ook al is dat tegen de regels" literatuur zodat ze intellectueel gestimuleerd blijft worden. Zij krijgt overigens hét kippenvelnummer van de show te zingen in het tweede bedrijf: 'My house' met die prachtige zin 'It isn't much but it's enough for me', begeleid door de blokfluit terwijl ze in het eerste met 'This little girl' al een gevoelige snaar wist te raken. De andere songs zijn erg eclectisch en gaan van latinoritmies in 'Loud' met een hilarische Callum Train als Rudolpho "I'm in the zone"/"You know what interruptions do to my energy flow?", de danspartner van Matilda's moeder, een heerlijk groovy "die koperblazers!" "Naughty" door Emma Moore of een te gek 'Telly' door Tom Edden als Mr. Wormwood die bij de start van het tweede bedrijf vooral niet wil dat de voorstelling kinderen op ideeën zal brengen om te gaan lezen. Neen, er gaat niets boven de televisie volgens hem. Hilarisch is het moment waarop ie 'Take it away son' zegt tegen zijn zoon Michael (gespeeld door David Birch) die welgeteld één noot laat horen op de ukulele, een instrument dat sowieso al op de lachspieren werkt.

Matilda the musical, die geschreven werd door Dennis Kelly, bulkt dus van de humor. En hoewel er geen enkele hitsong in de voorstelling zit die gecomponeerd werd door Tim Minchin, is dat eerder een zegen dan een vloek. De regie van Matthew Warchus en choreografie van Peter Darling "niet zelden refererend naar videoclip en Beyoncé bijvoorbeeld" doet zijn werk. Voor de kostuums en het decor stond Rob Howell in die daar terecht verschillende awards voor in de wacht sleepte. Matilda the musical is namelijk al interessant nog voor de show begonnen is. Bovenaan het podium en links en rechts ervan hangen houten blokjes met letters die woorden vormen zoals 'fear', 'acrobat', 'musical', 'enormous', 'tragedy', 'phenomenon', 'danger', 'dynamite', 'circus', 'tragedy' en 'escape' die in de voorstelling terugkomen. Dat spreekt al meteen tot de verbeelding en we horen dan ook ouders rond ons hun

kinderen motiveren om zo veel mogelijk woorden te ontcijferen. Een handig trucje om hen zinvol bezig te houden terwijl ze wachten tot de voorstelling start. De musical heeft ook enkele aandachtstrekkers voor de allerjongsten, met groene lasers in het tweede bedrijf, luide geluidsmomenten én een illusieact (waar Paul Kieve voor tekende). Dat is ook nodig vermits het eerste bedrijf alleen al een uur en een kwart duurt, wat nét iets te lang is voor de jongste toeschouwers in de zaal.

Marianne Benedict mag als de moeder van Matilda heerlijk dom zijn wanneer ze zich afvraagt vanwaar ze die buik heeft. 'Am I fat?' vraagt ze de dokter op de man af. Maar ze krijgt gewoon het antwoord dat ze zwanger is. Dat is helemaal niet gepland en wanneer Matilda een meisje blijkt, is ze al helemaal niet gewenst door haar vader. Wanneer de dokter hem erop wijst dat roken toch niet echt een goede keuze is met een baby in de buurt antwoordt die laconiek: 'Het klopt. Een geboorte verdient iets anders', waarbij hij zijn sigaret inruilt voor een sigaar. Het zet meteen de sfeer van Matilda the musical neer die vooral leest als een ode aan rechtvaardigheid en verbeelding (hier ook met een verhaal in het verhaal van de boeienkoning en de acrobate) en oproept om je gaves ten volle te benutten.

Voor de jongsten zitten er ook heerlijke deugenietenstreken in die Matilda uitvoert als wraak voor wat Tom Edden als Mr. Wormwood met haar uitspookt. Zo kleurt ze zijn haar groen en wanneer ie "terecht" vreest dat hij daardoor wel eens dé business deal van zijn carrière "oude auto's als luxewagens slijten aan een Russische koper" kan mislopen, antwoordt ze heerlijk: 'Je kan doen alsof je een elf bent'. Het lichtontwerp van Hugh Vanstone en geluidsontwerp van Simon Baker is overigens bij momenten behoorlijk ondeugend. Zo wordt het schoolleven wanneer we dat voor het eerst te zien krijgen, geassocieerd met sirenes en zoeklichten. Emma Moore zet niet alleen een sterke acteerprestatie neer als Matilda "let ook op dat warrige haar in het eerste bedrijf dat in het tweede perfect geborsteld ligt" ook toont ze een erg goeie zangeres te zijn. In 'quiet' onderstreept ze fijntjes haar talent. Een nummer dat ze solo mag zingen begeleid door viool, akoestische gitaar en piano.

Dat het VK maar niet genoeg krijgt van Matilda the musical blijkt in het feit dat die op tour gaat door het VK en Ierland vanaf maart 2018 en dat terwijl de voorstelling in Londen gewoon blijft verder spelen. Het mag duidelijk zijn. Alles lijkt erop dat de Britten Matilda 'the biggest hug in the world' gegeven hebben. Niet meer dan terecht overigens. Matilda is een klein mirakel.

< Bert Hertogs >